

“ моя дщерка? мое-то чадо! „

Като угади злосчастіе-то нейно отъ мое-то молчаніе и мон-те слезы. тотчасъ ся облада отъ удавленія и горкы смертны борбы; гласъ-ать ѿ не бѣше друго ницо освень охканія и велипанія. А пакъ Маргарита и она отъ нейна страна извика: “ Гдѣ е мой-атъ сынъ! невиддамъ никакъ мой-атъ сынъ „ и падна въ услабленіе (баялдиса). Мы затекохмеса да ѿ спомогнеме; и като я направихме да дойде въ себе си, обвѣрихме я че Павелъ живѣе, и че правитель-атъ заповѣда да го гледать. Като ся суми убо за друго не ся попечи освѣнь за пріятелка-та си коя-то отъ время на время падаше въ ужасны обмиранія, и която премина всичката ноць сосъ люты болкы и риданія, кон-то като ги гледахъ че много ся продолжаваха, проумѣхъ че никоя жалость неможе да ся сравни сосъ жалость-та матерна. Когда она малко въ себе си дохождаше, возвращаше погледъ недвижимый и прескорбный камъ небе-то. Всеу пріятелка-та нейна и мы стискахме руцѣ-те нейны въ руцѣ-те наши, всеу я викахме сосъ най пресладки-те имена; она бѣ нечувствителна на свидѣтельства-та на вѣтхо-то наше пріятелство,